Ч. 120. Второк 14 (1) червня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Підвисшене цивільної лїсти пруского короля. — З Балкану.

Німецкий цїсар не побирає від держави нїякої цивільної лїсти, бо поодинокі складові части німецкої держави, мають досить фінансових клопотів з своїми династиями. Берлиньский двір утримує ся з цивільної лїсти пруского королївства. Лїста ся має свою історию. Повстала она в р. 1820, коли тодїшний король Фридрих Вільгельм відступив державі всї коронні домени за 2½ міліона талярів річної дотациї. За Вільгельма I. виносила она (замінена на марки і два рази підвисшена) вже 12.700.000 марок. Теперішний пруский король і німецкий цїсар Вільгельм II. зараз в другім роцї свого панованя зажадав і отримав підвисшенє лїсти о 3 міліони марок, мотивуючи своє жаданє великими коштами репрезентациї.

Недавно зажадало правительство від пруского сойму знов підвисшеня цивільної лїсти о 2½ міліона марок, мотивуючи се конечностию плаченя апанажів королївским синам, підвисшенєм пенсий двірским урядникам, загальною дорожнею і великими коштами утриманя надворних театрів.

В дебатї, яка з приводу сеї справи вивязала ся в прускім соймі, домагав ся вільнодумний посол Фішбек, щоби в надворних театрах, котрі оплачує ся з податків народа, давано також дешеві представленя для народа. Соц. дем. посол Гофман домагав ся ощадности в таких видатках. Відповідав єму мінїстер скарбу бар. Райнбабен, котрий підчеркнув, що социялдемократия не має права говорити в імени німецкого народа, бо на 19 міліонів робітників в Прусах лиш коло 1,800.000 почуває ся социялдемократами, а величезна більшість робітництва, не згадуючи про сильні верстви народа, належить до партий противних социялдемократиї.

Вкінци принято внесенє в справі підвисшеня цивільної лїсти всїми голосами против голосів социялдемократів.

В Білгородї вринають знов вісти про абдикацию короля Петра. З огляду на печатний закон часописи не подають причин, але доносять, що абдикация має наступити перед скликанєм великої народної скупштини, яка має радити над внесенєм лїбералів дотично ревізиї конституциї. Одна з часописий каже, що прецінь дійшло раз в Сербії до сего, що зачинають робити порядок від голови. Насупротив сего заявляє правительство, що вісти про абдикацию короля є видумкою.

Софійска „Вечерна Пошта" подає такий звіт свого специяльного дописувателя з Сараєва про подорож цїсаря до Босни: „Подорож цїсаря і короля до Босни зробила велике враженє в краю. Она була виливом дуже поучних обставин, що в Австро-Угорщинї терпеливо вижидають догідної пори. Допера після 32 лїтних систематичних приготовлень послїдувала ся подорож, з відповідним зрозумінєм полїтики монархії з огляду на конґльомерат полїтичних і економічних питань. Богато визначних полїтиків заявляло, що ся подорож цїсаря Франца Йосифа є виразним доказом сего, що Австро-Угорщина після прилуки не має нїяких дальших плянів що до Балкану. На те вказував менї особливо один визначний полїтик. Серби в Боснї дали доказ свого розуму".

В Константинополи викликало велике пригнобленє те, що мінїстер Едвард Ґрей заняв відмовне становище супротив предложеня Пішона. Англійский король Юрий здає ся

Тайна раненого.

З француского — Пєрра Салєса.

I.

(Дальше).

Цезар не мав сили їсти. Пішов на гору до своєї комнати і сїв при ліжку. Незабаром инші товариші стали глядїти на него з зачудованєм і співчутєм, бо вість о пригодї, яка лучила ся Фірмінови, скоро розходила ся. Ріжно толковано ту річ.

— Я —відозвав ся один— стрітив єго на улици Бльоме.

— А я — додав другий — випив з ними чарку лїкеру на бульварі Льовендаль.

Однако нїхто не пригадував собі їх присутности в шинку при улици Тіфен. Дивовано ся тілько, що звичайно так уміренї приятелї могли випити так богато вина і лїкерів.

— Не привикли і тому то їм так зашкодило....

Однако що не давало ся витолкувати, що розлучились! І як то могло стати ся, що Цезар вернув сам, полишаючи Фірміна без ратунку, на хіднику?

Була тут якась тайна, котра без сумніву мусїла бути вскорі пояснена. Але нїхто не сьмів о то питати Цезара видячи єго неспокій і розпуку.

Розмавляно також о тій дивній ранї, о крови, котра слезила каплями зпід волося, о мовчаню раненого. Від часу до часу найбільше цїкаві сходили на долину і немов проходжуючись наближали ся тихцем до бюра ротмістра, що переводив слїдство. В той спосіб удавалось їм часами підхопити ту або другу подробицю і повертали до товаришів подїлити ся вістями серед понурої тишини. В той спосіб і Цезар довідував ся о стані річи.

По вислуханю точного рапорту поліцияна, ротмістр Шеню, моргаючи очима і підкручуючи вуса, велів прикликати до себе войскового лїкаря, котрий відвідував саме войсковий шпиталь і записував лїки і оба поспішно удали ся на станицю поліциї. Дожидано їх повороту і вскорі побачено, як поволи переходили через подвірє. Лїкар мав вид заклопотаний, а ротмістр Шеню кидав докола понурі погляди, прикусуючи вуси. Злий знак: рана мусїла бути тяжка.

Вскорі потім до уший Цезара дійшли слова, від котрих аж кров застила єму в жилах:

— Перенесено єго до Ґро-Кейлю. Кажуть, що не промовив нї слова, навіть очий не отворив....

Слухано з жахом, а рівночасно побачено, як на ту вість лице Цезара дивно червоніло і нагло скорчило ся з дитинним видом болю. Дві великі сльози сплили єму по лицях, а уста мимохіть шептали:

— О, Марцелько, Марцелько!

Здавалось єму знов, що чує її слова:

— „Цезар, я поручаю тобі єго, так само як тебе поручаю єму".

І зазнавав страшних докорів совісти. — Як же недостойним показав ся вчера так щирого довіря! А колиб Марцелька дізнала ся коли небудь....

На хвилю побачив її перед собою в гнїві; її очи кидали блискавиці. Она уміла бути строгою і неумолимою і такою буде для него, коли дізнає ся...

Відогнав насильно ті гадки і представляв її собі з розкішним усьміхом на устах, котрий розяснював її личко, коли послїдний неприятельский вояк виходив з Безі-Сент-Ельоа.

Того памятного дня предложив Цезар велику прогулку в лїси. І була то пречудна прогулька, хоч не така як давнїйше; бігали менше скоро, не перечили ся, а Марцелька не думала вже вдирати ся на дерева. Виросла значно і утратила давний вигляд зрілого яблочка; дуже змарнїла і чула ся ослабленою. Цезар і Фірмін несли її на руках, колишучи; головка її опадала то на рамя Фірміна то на рамя Цезара, а она хвилями румяніла. Инших, зовсім нових зазнавали тепер вражінь; немов би рід мелянхолії вязав їх молодече житя.

Якоюж милою дівчинкою була тодї Марцелька! А уміла притім пильно працювати. Житє відроджувало ся вже на полях. Відбудовувано попалені будинки, управлювано знищені ґрунти — дїти працювали з родичами.

Однак незабаром всяку працю перервала торжественна подія, котра простому сільскому житю надає особливу прикмету сьвяточности. Надійшла пора, коли Марцелька і оба хлопцї мали приступити до першого Причастия. Ра-

бажає ужити всїх способів, щоби удержати споріднену грецку династию. Однак в Римі, де подібно як перед тим в Льондонї і в Парижи шукав грецкий король помочи, не дали єму дотично кретийского питаня нїяких певних приречень і звернули увагу на переговори опікунчих держав в тій справі, яких цїлию є удержати в першій мірі мир і уникнути всяких непорозумінь з Туреччиною. Італїяньский мінїстер заграничних справ маркіз дї Сан Джулїяно мав заявити грецкому королеви в розмові, що в теперішній хвили прилука Крети до Греції є неможлива, бо се спричинило би без сумнїву війну Туреччини з Грециєю. Король Юрий відвідав також бувшого канцлєра князя Більова, щоби засягнути у него гадки що до кретийского питаня. Всюди однак чує король Юрий те саме, про що сам добре знає, що Крету можна здобути лише оружною силою, а до сего є Греция за слаба.

Бойкотовий рух против грецких товарів в турецких пристанях є добре зорґанізований. Коли грецкий посол Ґрипаріс з приводу бойкоту і грабленя грецких склепів башибожуками підніс скаргу, мав на те великий везир Гаккі-баша дуже обурити ся і заявити послови, що є се вибухи народного гнїву, а правительство за се не відповідає. Пісшя сего Ґрипаріс опустив салю, не давши пілкої відповіди.

Льондоньский дописуватель „Echo de Paris“ звіщає, що намір француского правительства, використати теперішну нагоду, щоби падати Креті правний статут, в якім були би докладно означені суверенні права Туреччини і автономія острова стрінув ся з опором зі сторони Анґлії. В льондоньскім мінїстерстві заграничних справ заявляють, що сей намір стоїть в формальній суперечности до плянів, уложених в часі послїдної розмови мінїстрів Ґрея і Пішона.

Турецкі почтові уряди дістали від дотичної власти в Константинополи наказ, не приймати більше нїяких листів і посилок з Греції і евентуально їх завертати.

Пісшя вістий з Солуня рішило турецке правительство до публичних шкіл Албанії допустити лише турецку мову. Наука в альбаньскій мові має бути виключена. Є то новий доказ сего, що з хвилею згноблення альбаньскої ворохобнї розпічне ся також винародовлюване Албанії. Але то ледво чи удасть ся Туркам, бо що до береженя свого народного характеру суть всї Альбанці однодушні, навіть ті, котрі не брали участи у ворохобні. Звістно, що одною з причин ворохобнї було те, що правительство хотїло замість латиньскої азбуки завести в альбаньских школах турецку азбуку. Тепер же хотять Турки усунути також альбаньску мову. Альбанці з певностию постоять за права своєї мови з оружием в руці.

Новинки.

Львів, дня 13 червня 1910.

— **Прогулька** молодїжи і дїтий получена з забавами і фантовою льотериєю, відбуде ся на Погулянцї 20 с. м. другого дня Зелених Сьвят. Чистий дохід призначує ся на дешеву кухню для шкільної молодїжи.

— **З Яворова.** Вступні іспити на І рік прив. семин. учит. СС. Василиянок в Яворові відбудуть ся в днях 25 і 27 с. м. При тій нагоді дїлимо ся рівнож вісткою, що в сїм роцї приступили по раз перший абсольвентки нашої семинариї в числї 14 до матури в Перемишли, в днях 2, 3 і 4 с. м. з тих 13 здали а одну репробовано на один рік. — Дирекция.

— **Із Станиславова.** Заходом філїї Руского Тов. педаґоґічного „Селяньскої бурси“ і „Україньскої молодежи“ в Станиславові відбуде ся приготовляючий курс до І кл. рускої ґімназиї в Станиславові, під умовою, що зголосить ся відповідне число охочих. Курс розпічне ся дня 15 липня. Оплата за цїлий час науки 30 К. Зголошуватись до Управи бурси Руского Тов. педаг. в Станиславові, ул. Пелеша ч. 13.

— **Віче,** яке мало відбути ся в Яричові дня 12 с. м. перенесено з причин технїчних на понедїлок 20 червня 1910 р.

— **Болгарске тов. в Чернівцях.** В Чернівцях основало ся болгарске студентске теольоґічне товариство під назвою „Просвета“. Головою товариства вибрано студента теольоґії Миколу Стоянчева.

— **Репертуар руско - народного театру** в Бережанах під дирекциєю Й. Стадника. — (Саля „Сокола“).

Ві второк, дня 14 червня с. р. Гостинний виступ Ф. Лопатиньскої „Фавст“, опера в 5 дїях К. Гунода.

Початок о год. 7½ вечером. — Білєти продає торговля п. Юзвчиньского і Гервого.

— **Огнї.** Село Хлипле, мостиского повіта навістила пожежа. Огонь вибух около 2 і пів год. по полудни і за кільканайцять хвиль обійняв девять господарств, що й згоріли до тла. Шкода лише в части обезпечена. Згорів також двір, котрий держить в посесиї Нїмець Міллєр. З цїлого двора остав лише мешкальний дім. Все проче разом з господарскими знарядами погоріло. Ратунок був задля страшної посухи неможливий. — Пожар в Буску вже погас. Показує ся, що пожар спричинив великі страти, тому що всї погорівші, се самі купцї, що при пожарі потратили весь свій маєток. Всїх домів згоріло 208, без даху остало 812 людий. Хоч пожар погашено, то небезпечність остаточно ще не минула, бо під звалищами домів тлїють зсипи збіжа і всїлякі товари.

— **В Тернополи** дня 26. с. м. посьвячує „Сокіл“ свій прапор, який коштує поверх півтора тисяча корон. З посьвяченем прапора лучить ся окружний здвиг Соколів і Січовиків з повітів тернопільского, теребовельского, скалатского, збаражского і зборівского. З подальших сторін також вибирають ся до Тернополя Соколи. Зі Львова і Стрия поїдуть окремі поїзди, які виїдуть коло 5½ год. рано так, щоби бути в Тернополи коло 10 год. рано. По полевій службі Божій наступить в полудне посьвячене прапора, а по полудни великий фестин з руховими вправами. Як дізнаємо ся, зі Львова вибирає ся на то сьвято богато членів „Сокола“ а також не членів. Так само поїде богато селян Соколів. Зелїзнича карта коштує окремим поїздом там і назад разом 5 К 50 с. від особи. Зголошення приймає „Сокіл“ у Львові, ул. Руска ч. 20.

— **Самоубийства.** В Кракові повісив ся муляр Павло Ж. з причини родинних непорозумінь. — В Чернівцях убила ся 18-лїтна служниця Павлина Я., арештована під закидом дрібної крадежи у своїх працьодавців. Коли

зом ходили на науку катехизму, сидїли дуже чемно побіч себе на малій лавочцї, слухаючи уважно викладу старого пароха і разом повертали до дому, говорячи живо о тім, що чули.

Але одного дня — на ту згадку Цезар усьміхнув ся, мимо свого пригноблення — отже одного дня, сьвященик побачив їх, сидячих на краю дороги з ногами в рів спущеними. Марцелька сидїла між ними двома. Сьвященик розгнївав ся, назвав їх волоцюгами і велів сейчас вертати до дому. Сам же сейчас пішов за Марцелькою і довго розмовляв з єї матерню... А на другий день Марцелька сама вже пішла на науку катихизму: Фірмін і Цезар пішли окремо. Оба хлопцї були тим дуже подражнені, не розуміючи зовсїм причини тої розлуки. Цезар зажадав навіть оправданя від своєї малої приятельки: розмова та відбула ся через пліт, що дїлив їх огороди.

— Щож вкінци сказав твоїй мамі наш старий сьвященик?

— Ба, або я знаю! — відповіла Марцелька плачливим голосом. — Здасть ся, що так треба, аби хлопцї ходили з хлопцями, а дївчата з дївчатами... Мама дала менї навіть кілька добрих штурханців, аби менї то вбити в голову... Але я мимо того дуже тебе люблю!

Але ледве вимовила ті послїдні слова, почервонїла. Нїколи ще не потребувала говорити Цезарови, що любить єго, так дуже було то природне. А ось тепер так дуже змішала ся, коли їй прийшло то сказати.

Родичі Марцельки могли були ждати ще цїлий рік з єї першим Причастием, але приспішили ту справу, аби не устроювати двох торжеств, окремо для брата, а окремо для сестри. Не були зовсїм богаті, жерелом удержаня був лише огород, два кусники поля і лука. В часї полевих робіт наймали ся звичайно до працї у заможнїйших. Родичі Цезара, трохи богатїйші, ставали з року на рік богатші а Цезар як одинак міг в будучности уважати ся пожаданим женихом. Тому Парізоти зі щирим вдоволенєм помітили, що від часу першого Причастия велика приязнь їх сина з малою Марцелькою немов би остигла.

Марцелька нї кроком не рушала ся з дому, допомагаючи матери в господарских занятях; незабаром цїле господарство взяла на себе. В Цезарі же обудила ся любов до огородництва. Розпочало ся від плеканя цьвітів, відтак розширило ся на управу трускавок і огород став вскорі єго виключним занятєм. Родичі працювали в поли, а Фірмін, Цезар і Марцелька полишили ся самі, відділені лиш малим плотом.

Не богато розмавляли з собою. Працювали однак глядячи безнастанно взаїмно на себе. Коли Цезар копаючи землю підніс на хвилю голову, бачив Марцельку похилену над ручною роботою по дорозі сусїдного дому. Або она ішла по ярину коло кирницї, що була при самім плотї. А тодї хлопець відкладав свій заступ.

— Ге... ге — ти прийшла, Малинко? — відзивав ся.

— А так... прийшла — звучала відповідь.

Часом викопував він корчик цьвіту і клав на плотї.

— Возьми, Малинко. То рожа, яку я засадив для тебе.

Она похиляла хорошу головку над корчиком і з радостию винаходила на нїм пучки, які мали у неї розвинути ся.

— О, якеж то хороше!

Що мало властиво значити:

— Який ти милий, мій Цезаре!

Знали они вже тепер обоє, длячого дївчата повинні оминати товариство хлопцїв. А Цезар часто гадав, що коли зможе — ох, поволи, дуже поволи, наклонити родичів до розібраня розділюючого плота, аби два огороди заміннти в один — що то буде за хороший огород! Не бувбиж бо нормандским селянином, аби не думати о „маєтку“. — Але найдорожшим скарбом, найгарнїйшим цьвітом в тім огородї була би все Марцелька, найкрасша дївчина в селї.

В сїмнацятім роцї була дїйстно незвичайно гарна, з личком так сьвіжим і принадним, що Цезар мав все охоту поцїлувати єї. Але не сьмів вже того робити, бо она, навіть з ним, задержувала поваґу, котра всїм підпадала, а єї хороші, синї очи приказували пошану.

Була делїкатна але й сильна рівночасно що навіть тяжкі господарскі роботи не могли змінити єї стрункої стати. Однак найбільше одушевляло Цезара єї волосе біляве з відтїнком червоного золота, таке буйне і хороше, якого Цезар не бачив нїколи в житю, хиба на образах церкви Сен-Жерве в Жісор.

А думаючи о тім прегарнім волосю здвигав лиш раменами, коли мати говорила єму о дочцї заможного господаря з Турей. Здвигав раменами, але нї словом не згадував о Марцельцї. По що розпочинати борбу перед доповненєм обовязку служби войскової?

Пізнїйше, то вже покаже ся.

(Дальше буде).

мали єї відводити з поліції до карного суду, она скористала з хвилевого браку надзору і кинула ся з другого поверха на подвірє. — В Чернівцях в підміскім лісі „Гореча“ відобрали собі житє в понеділок вечером 25-літний приватний ученик ґімназиї, що приготовляв ся до матури, а не мав нікого удержаня Валериян Попескул і 16-літна учениця IV. кл. ґімн. Мария Ґроссар. Обоє були Румунами. Самоубийства довершили 6-стрільним револьвером в той спосіб, що Попескул насамперед застрілив Ґроссарівну, а опісля відобрав житє собі. Обоє лишили спільний лист до батьків, писаний по німецки, але про причини самоубийства не згадують. Правдоподібно була нею любов без виглядів на щасливе житє.

— Процес против подорожника Пірі виточив один з товаришів бігунової виправи Кука, Німець Рудольф Франке, одинокий Европеєць, що разом з Куком мав дійти до бігуна. Франке упоминає ся о відшкодованє 20.000 кор. Каже іменно, що коли він лежав недужий в одній осаді Ескімосів в північно-західній Ґренляндиї, то Пірі взяв і єго на свій корабель лише під услівєм, що Франке віддасть єму всі збори свої і Кукові, які они придбали підчас бігунової виправи. Збори ті складали ся з футер підбігунових зьвірят, рогів і т. п. і представляли вартість 40.000 марок. Франке мусів через примусове положенє пристати на те, а тепер домагає ся звороту половини тих зборів, бо в половині був їх властителем; друга половина є власностию Кука. Франке каже, що богато дечого з тих зборів Пірі дарував Рузвельтови. Позов Франкого доручено Пірієви недавно в Берлині.

— Комітет філії Бурси руского Товариства Педаґоґічного у Львові, ул. Вірменьска ч. 2. розписує отсим конкурс на принятє питомців до Бурси на рік шкільний 1910/11.

Услівя принятя:

1. Батько (опікун) мусить бути членом Руского Товариства Педаґоґічного.

2. Кождий питомець мусить бути здоровий, що потвердять лікарскі оглядини з початком шкільного року.

3. Комітет бурси приймає лише добрих і пильних учеників.

4. Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори, найменше 33 кор. місячно. Лиш виїмково оплата тота може бути знижена за предложенєм сьвідоцтва убожества.

5. Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лікаря, купіль і пранє в сумі 12 кор.

До поданя о принятє долучити треба:

1. Сьвідоцтво шкільне петента з послідного півроку.

2. Заяву, в котрій батько (опікон) ученика з'обовяже ся виразно умовлену суму за поміщенє сина в бурсі кождого місяця точно з гори платити.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся в 8 пар біля, 4 простирала на сінник, 4 під ковдру, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток, 4 рушники, сінник на (1·80 м. довгий, а 0·80 м. широкий), подушку, ковдру і коцик до накриваня, 2 мундурки, плащ і 2 пари обуви.

При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед Управою, що все потрібне має, а єслиб не було все в порядку, може наразитись на неприняте в послідній хвили. Питомцям не буде вільно мати поза бурсою ніякого занятя, лише у виїмкових случаях лекції за дозволом Управи.

Поданя кождого петента з окрема адресувати так: „Управа філії бурси Руского Товариства педаґоґічного у Львові ул. Вірменьска ч. 2.“ Поданя вносити найдальше до 20-го червня 1910 р. Комітет прийме також учеників, що мають здавати вступний іспит до 1. кляси. Всі бувші питомці внесуть також подания.

Львів в маю 1910 р.

Комітет Філії Бурси Руского Тов. Педаґоґічного у Львові при ул. Вірменьскій ч. 2.

Телеґрами.

Будапешт 13 червня. Міністер гонведів Газай удав ся вчера по полудни до Відня, аби нарадити ся з міністром війни ґен. Шенайхом в справі сегорічних цісарских маневрів.

Білгород 13 червня. Турецкий наслідник престола, пращаючи ся з королем, висказав вдоволенє з свою побуту в Білгороді, чим скріпляє ся взаїмне відношенє приязни між обома краями і дякував за сердечне принятє.

Софія 13 червня. Турецкий наслідник престола прибув сюди в суботу в полудне. На двірци повитав єго король Фердинанд, по чім оба від'їхали до королівскої палати.

Триєст 13 червня. Морска власть оповіщує, що в Порт оф Спен стверджено чуму, а в полудневій Росиї холеру. Супротив того всі товари з Порт оф Спен і зі всіх портів над Чорним морем будуть піддавані карантані і десинфекциї.

Константинополь 13 червня. Зі Смирни доносять, що власти позволили, аби з грецких кораблів виладовували товари власна залога кораблів і християньскі робітники. Кретийскі магометани хотіли тому перешкодити. Виступила поліция і розігнала Кретийців.

Білгород 13 червня. Цілий кабінет подав ся до димісиї, бо не має в скупштині більшости.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**. 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**. 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. упр. галицкий акцийиний Банк гіпотечний.

Субскрипция

на нові акциї VII емісиї.

Сорок другі Загальні Збори ВП. Акционерів ц. к. упр. галиц. акцийного Банку гіпотечного рішили підвисшити капітал акцийний з 16.800.000 корон на 20,00.000 і видали повномочіє Раді Надзираючій до переведеня тої емісиї.

На підставі того повномочія запрошує Рада Надзираюча ц. к. упр. галицкого акцийного Банку гіпотечного

В. П. Акціонерів

до субскрипциї **4200 штук наших акций по 400 К з правом уділу в зисках** Банку почавши від **1 січня 1910** під слідуючими услівями:

1) на кождих 10 штук давних акций припадає **1 нова** на 400 К — дроби не будуть увзгляднені.

2) для нових акций з купонами, з котрих перший буде платний дня 1 січня 1911, установляє ся курс емісиї в квоті **590 корон.** Надто належить уплатити від суми 590 корон 5% відсотки від дня 1 січня 1910 до дня уплаченя вплати.

3) ВП. Акционери, хотячи виконати право побору, мають найпізнійше до дня **30 червня 1910** зложити свої акциї — без купонових аркушів — в цїли остемпльованя і уплаченя приписаної вплати в квоті 590 К з припадаючими відсотками.

4) Субскрипцию полагоджує ся при **Касї** ц. к. упр. галицкого акцийного Банку гіпотечного **у Львові** а також при **касах філії в Кракові, Тернополи і Чернівцях**, надто при Касї **Union-Bank** у Відни.

Нові акциї доручені будуть по спорядженю тихже.

Львів, дня 9 червня 1910.

Ц. к. упр. галицкий
акцийний Банк гіпотечний.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.